

Materská na zbláznenie

JULIE HALPERNOVÁ

Materská
na zbláznenie

Materská na zbláznenie

JULIE HALPERNOVÁ

Original title: Julie Halpern: MATERNITY LEAVE
Text copyright © 2015 by St. Martin's Press LLC
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.
All rights reserved.
Cover design © Emily Mahon
Cover illustration by Mary Lynn Blasutta

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2016
Translation © Marína Gálisová, 2016

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Slivková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú
buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami,
udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek
spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-554-7

Venujem mame.

„Takúto polohu som tuším ešte nevidela.“ Visím cez hornú polovicu polohovacej nemocničnej postele, kľáčim na nej s roztiahnutými kolenami a ako o život stískam vankúš. Zakaždým, keď sa skončí kontrakcia, som taká vyčerpaná, že by som na mieste zaspala. Vlna sa však začne znovu, a tak skríknem na pôrodnú asistentku: „Je tu ďalšia!“ Masíruje mi chrbát, nabáda ma, aby som dýchala, a počítá, kým kontrakcia nepominie. Môj manžel Zach stojí vedľa mňa a pokúša sa ma podporiť tým, že ma drží za ruku. No posteľ mi pripadá odolnejšia ako on a bolesť je taká neznesiteľná, že počas tých múk dokážem iba stonať a opakovane Zacha trieskať po pleci. Neviem, či mi to pomáha zmierniť agóniu, ale niečo na tom, že ubližujem mužovi, ktorý bezmocne stojí, zatiaľ čo ja sa usilujem vytlačiť cez vagínu nový život, je mi tuším útechou.

Ďalšia kontrakcia – a dieťa je stále vo mne. „Doboha, čo mu to toľko trvá?“ Nedokážem prestať hrešiť a vzlykať. Takto som si tú drsnú bojovníčku, ktorá odmietne všetky prostriedky proti bolesti, nepredstavovala. Niežeby som chcela epidurálku. Pomyslenie na to, že niekto sa ku mne priblíži s gigantickou ihlou a zabodne mi ju na miesto, kam si ani nedovídím, ma desí, rovnako ako ma straší myšlienka úplnej

straty kontroly nad polovicou tela. Kamarátky ma na ňu nahovárali, tvrdili, že tlačenie takmer necítili a že celý pôrod u nich prebehol ako koktailový večierok. Ja nedokážem zniesť predstavu, že by som nevedela, čo sa tam dole deje, aj keď sa s tým spája bolesť. Nuž a bolesť je to teda brutálna. Spomeňte si na najhoršie menštruačné kŕče, aké ste kedy mali, vynásobte ich číslom sedemtisíc, pridajte tisícpäťsto plechoviek kyslej kapusty, z ktorých vás nafúkne ako balón, a potom sa pokúste vytlačiť dvojtonový výkal, zaseknutý kdesi uprostred. Asi tak nejako sa teraz cítim.

„Povraciam sa! Nechcem vracať!“ zakričím. Hrôza pomyslieť, vracanie na verejnosti! Normálne ma to paralyzuje, a hoci som prakticky nahá okrem čelenky v štýle Olivie Newtonovej-Johnovej, ktorá mi zachytáva pot, a monitorovacieho pásu, ovinutého okolo obrovského brucha, vracanie mi pripadá ako najväčšia možná hanba.

„Nikomu neprekáža, ak sa vyvraciate,“ povie asistentka. „Len smelo do toho.“ Neviem, ako môže byť taká pokojná. Zrejme to majú na svedomí roky praxe kombinované so skutočnosťou, že v nej sa nezachytil nijaký tvor, ktorému sa nechce ísť von, kým ona robí všetko preto, aby ho vypudila.

„Sústreď sa na Doogana. Tu je jeho fotka.“ Zach mi roztrasene pchá pod nos fotku nášho kocúra Doogana, milučkého siamského stvorenia s páperovou srstou, ktorú mám pri každej kontrakcii používať na odvedenie pozornosti. Niektí si tuším myslí, že pohľad na Doogana ma prinúti zabudnúť na katastrofu, ktorá sa mi pokúša rozdrapiť telo.

„Dooganova hebká srst... Dooganova hebká srst...“ opakujem si poslušne. To mi má zmierniť bolesť? „Nezaberá to! Doríti, aj tak to strašne bolí!“

Zaprisahala som sa, že neskončím v klasickej pôrodnej polohe, radšej som chcela čupieť, kráčať alebo hoci visieť... Dopekla, hodinu som sedela na nejakom pántiku v nemocničnej sprche, kým na mňa stekala teplá voda, a ostošeť som si vykrúcala bradavky v snahe vyvolať kon-

trakcie. Hodina je čertovsky dlhá, keď sa na vás leje voda a musíte sa láskat ako v porne, takže z čírej nudy som požiadala Zacha, aby zapol notebook. Žiaľ, nemocničné wifi zlyhalo, a tak som si naťahovala prsia do rytmu Boba Dylana, ktorého cédečko zostalo zabudnuté v Zachovom počítači.

Odvtedy uplynuli minúty alebo hodiny, čo ja viem, čas sa naťahuje ako koža na mojom bruchu. Rezignovane si líham na chrbát, od únavy sa nevládzem držať postele v pokľaku. Pôrodná asistentka s druhou zdravotnou sestrou sa utáborili neďaleko môjho naširoko roztvoreného podvozka a mnou otriase ďalšia kontrakcia. Donútili ma priťahovať si kolená k hlave, zároveň vytláčať dieťa a zadržiavať dych. Brutálna zostava, to vám teda poviem. Cítim sa, akoby som sa topila. Ak vám niekto tvrdí, že svoje telo dokážete pripraviť na pôrod, hnusne zavádza. Nie je to možné – ak si nejaká žena nechce strkať do svojej mačičky melón, neexistuje spôsob, ako si nacvičí vypudzovanie hlavičky novorodenca.

Všetky pôrodné možnosti som zvážila presne vo chvíli, keď sa mi na tehotenskom teste objavili dve čiarky. Bradleyho metóda? To by som musela chodiť na dlhý kurz. Pôrod vo vode? Predstavila som si, že skončím zošúverená ako hrozienko a vo vani už nikdy nenájdem relax. Myslela som aj na domáci pôrod, no ten nápad som zavrhla, len čo mi došlo, že predtým aj potom by som musela vydrhnúť celý dom. Okrem toho, môj pokročilý vek tridsaťšesť rokov ma posunul do kategórie rizikových rodičiek. Tak sme sa so Zachom rozhodli pre nemocnicu a pôrodnú asistentku, čo najprirodzenejší pôrod, ale vo vysoko sterilnom prostredí. Poctivo som spísala šesťstránkový pôrodný plán a tehotenstvo aj pôrod sme si dokonale načasovali, aby som s dieťaťom mohla zostať doma čo najdlhšie a zároveň priveľmi nevymeškať z práce – učím totiž angličtinu. Dvanásť týždňov pred koncom školského roka, dvanásť týždňov leta. A aha, tu som, fučím a pokúšam sa vykakať dieťa.

„Prečo ešte nie je vonku?“ zafikám zase. Nieкто by ho už mohol vytiahnuť, preboha. Nemajú tu grilovacie kliešte, ktorými by ho uchopili za hlavu a šup? Tak sa to hádam robí. Alebo nie?

Zach obíde posteľ a vedľa pôrodnej asistentky zahlási: „Vidíme hlavičku! Zvládneš to! Si šikovná!“

Šikovná? Prosím? Krpec je stále vo mne a Zach si už nikdy nevymaže z pamäti spomienku na krvavú hrôzu v mojej vagíne, po ktorej tak túžil.

Mávam naňho oboma rukami, aby sa k nej nepribližoval. Na moju hornú polovicu sa však nik nedíva. Všetky pohľady sa upierajú na Bettinku (prezývka mojej vagíny, ktorá určite nikdy viac neodznie v sexuálnych súvislostiach). Po piatich kolách tlačenia mi je jasné, že na ďalšie nenazbieram sily.

„Boha jeho, čo sa to tam dolu deje?“ zničené zafučím. „Prečo ešte nevyliezol?“

Predpokladám, že pôrodná asistentka už počula všetky nadávky. No aj tak mám pocit, že ženy, ktoré rodia prirodzene a len s asistentkou, majú roniť bioslzy radosti a hrdým bojovým pokrikom potvrdzovať svoju príslušnosť k ženskému rodu, nie sypať náhodne pozbierané vulgarizmy, ktoré sa vynoria z ich mozgu zaliateho potom. Je veľmi ťažké hrdο nieseť zástavu ženskosti, keď som si pomerne istá, že som práve okakala posteľ. „Zach! Padaj!“ zjačím, kým posledná omrvinka mojej ženskej mystiky leží kdesi na pôvodne bielej plachte.

„Zatiaľ si super, Annie!“ povzbudí ma, ale výraz paniky a maskovaného odporu na jeho tvári mu protirečí.

„Už to bude. Ešte raz poriadne zatlačte. No tak!“ Asistentka a zdravotná sestra odpočítavajú sekundy tej kráľovskej chvíle, keď sa ťava pokúša prepchať uchom ihly.

Fakt sa pri tom necítim veľmi vznešene.

Napokon sa z môjho dolného konca vynorí hlavisko ako melón. Zo pár ráz slabšie zatlačím, z tela mi vyklzne čosi mokré a klzké a hneď

spustí krik. Klesnem na vankúš, ktorý mi kázali priniesť z domu a ktorý je teraz presiaknutý potom a mazom. Pri prvej príležitosti skončí v tunajšom koši na biologický odpad. Onedlho mi ktosi capne na prsia dieťa. Malý sa mraští, neplače, ale vyzerá totálne pokrkvaný a zmätentý. Na tváričke má popríliepané čosi ako kúsky vnútorností. Civie na mňa zakalenými tmavými očami. Ja civiem naňho, vyjavená, stuhnutá.

„Je tu a je zdravý,“ povie sestrička. Ani sa nehnem. „Môžete si ho povarovať, kým vám zašijeme trhlinu. Je malá.“ Rukami ochabnuto oviniem bytosť, ktorá ešte nedávno sídlila v mojom bruchu, a usilujem sa nemyslieť na skutočnosť, že pôrodná asistentka mi zašíva trhlinu tam, kam by sa nikto nemal priblížiť s ihlou a niťou. Sústredím sa na chlapčeka na svojej hrudi. Na chlapčeka, pre ktorého som niekoľko mesiacov vracala, pre ktorého mi nohy opuchli ako bochníky a ktorý mi noc čo noc maril spánok nekonečným štikútaním, až mi poskakovalo celé brucho. No to všetko je preč – lebo už je tu.

Moje dieťa je tu.

Ľudská bytosť, ktorú sme s manželom vytvorili, zo mňa práve vyšla, leží mi na hrudi, konečne je naozaj, fakticky a bez pochyb na svete, po mesiacoch čakania a rokoch snívania.

A ja nedokážem myslieť na nič okrem: *Doriti, čo teraz?*

1. deň

Bola som na tehotenskom večierku, nie na svojom, organizovali ho pre inú tehotnú, ale aj ja som vtedy čakala dieťa. Stretla som tam ženu, ktorá mi povedala, že po pôrode druhého potomka sa jej sestričky opýtali, kde v jej izbe majú postaviť jeho postieľku. Odvrkla, aby si ho odviezli naspäť a dali jej tabletku na spanie. Kiežby som na to mala odvahu. Namiesto toho teraz ležím vedľa plastovej postieľky a v nej je bábätko, ktoré síce spí, no už si stihlo osvojiť rozčuľujúci zvyk dýchania cez ústa. Všetci od sestričiek po našu poštárku mi kázali spať, keď spí dieťa, a po svojom výkone na vaginálnych olympijských hrách by som si myslela, že aj tak nič iné nezvládnem. Sú však štyri hodiny ráno, na jednej strane spí môj manžel v koženkovom rozkladacom kresle a na druhej strane novorodenec, ktorého som si objednala aj s menom Sam – a celé to je dosť desivé. Nemôžem ho vziať na ruky, aby som sa netriasla od strachu, že ho pustím, nemôžem mu vymeniť plienku, aby som nepanikárila, že mu polámam končatiny, nemôžem ho ani dojčiť bez absolútnej hrôzy, lebo mi to spôsobuje neľudskú bo-

lešť. Žarty o tom, ako bábätká hryzú prsník, ktorý ich kŕmi, sa dobre počúvajú, ale tento drobec ešte ani nemá zuby, a ak sa čoskoro nenaučí správne prisáť, bradavky sa mi stiahnu pod hrudnú kosť.

Kde robím chybu? Nie je dojčenie náhodou prirodzená a úplne inštinktívna schopnosť, ktorú som dostala do vienka od primitívnych prapredkov? Keby som žila pred tisíckami rokov, svoje bábätko by som musela odovzdať nejakej šikovnejšej neandertálke, kým mňa by vyrázili z jaskyne, nech si idem kadeľahšie. Navyše nemocnica propaguje fľašu ako divá. Jej zamestnanci nepremárnia ani jednu príležitosť, aby mi dali najavo, že som zlyhala. Zajtra sa vraj u mňa zastaví laktačná poradkyňa. Dúfam, že to vyrieši a že to nebude poradca. Ozaj, existujú aj laktační poradcovia? Perverzáci.

Obed

Laktačná poradkyňa mi odporúča stlačiť si prsník do tvaru lahodného sendviča, tak sa Sam údajne prisaje. Jasné, bábätká sa rodia s vrodenuou láskou k sendvičom. Keď sa zdá, že malý je pripravený, pritisne mi ho k prsníku. Zatiaľ čo tu bola, celkom slušne sa prisal a napapal. Cítila som sa ako certifikovaná matka roka, až kým nenastal čas ďalšieho dojčenia. Neprisal sa ani sa nenajedol a Zach musel tíšiť dve urevané osôbky.

Teraz Sam spí na Zachovej hrudi. Vojde sestrička, uvidí tú scénu ako z reklamy na plienky a vyhlási: „To je dobrý otecko!“ Potvora, o dobrej mamičke nepadne ani slovo, hoci dieťa som zo svojho tela vytlačila ja a momentálne sa idem pominúť od námahy, ako ho nakŕmim – znovu vlastným telom a, ehm, esenciou svojho bytia.

Čo mám spraviť, aby ma niekto konečne ocenil?

Neskôr

Sam je zase vo svojej plastovej debničke a Zach sa vtisol ku mne na nemocničné lôžko. Varovala som ho, aby sa nedotýkal pokrkvanej

modrej podložky podo mnou. Tá totiž zachytáva alebo prepúšťa len sám Boh vie aké tekutiny, ktoré mi teraz odkvapkávajú z tela. Stále vyzerám ako v piatom mesiaci.

„Čo táto?“ Zach vytiahol notebook a otvára fotky mňa so Samom, ktoré urobil tesne po pôrode. Pripravujeme povinné facebookové oznámenie a rada by som tam pripojila snímku, z ktorej by nekričalo: „Práve som otentovala stôl a za svoju námahu som dostala akurát toto dieťa pokryté slizom.“

Niekoľko záberov, ktoré Zach navrhuje, jednoznačne zamietnem. „Táto je pekná,“ bráni svoje dielo.

„Na jedno oko tam škúlim a mám asi dvanásť brád,“ odvrknem.

„No Sam tu je zlatý.“

„Tu nejde o Sama, drahý. Bude zlatý na každej, lebo je bábätko. Ak by aj zlatý nebol, ľudia ho budú lajkovať a chváliť sa, že ich malé je krajšie. To je fuk. Fuk však nie je, že mňa uvidia desiatky bývalých spolužiakov a traja alebo aj viacerí bývalí frajeri. Prisahám, že nemieňim vyzeráť ako odporný trol vymodelovaný zo želatíny.“

Napokon sa zhodneme na slušnej fotke (iba dve brady, možno dve a pol), kde len trošku vidieť, že spotené vlasy mám zlepené na čele.

„Čo tam napíšeme?“ zaujíma sa Zach s prstami pripravenými nad klávesnicou.

„O jedna štyridsaťtri nadržanom sme na svete privítali Samuela Schwartz-Jensena...“

„Moment,“ preruší ma Zach, „tým menom sme si istí? Vieš, má ho navždy.“

„Jasnačka, ale vlastne nie navždy. Keď bude starší, môže si ho zmeniť. No prečo by to robil? Meno je to dobré. Solídne. Normálne. Keby si mi bol dovolil nazvať ho Starbuck...“

„To je dievčenské meno,“ namietne Zach.

„Pôvodný Starbuck bol chalan,“ podotknem. So Zachom sme sa dohadovali, či nášho syna nenazveme podľa nejakej postavy z *Hviezdnej*

lode Galactica, nikdy sme sa však nezhodli – skutočné mená postáv sú nudné a ich stíhačské prezývky (medzi nimi aj Starbuck) by dieťaťu zaručili výsmech až do jesene života. Tak sme vybrali meno Sam – S zdedil po jeho otcovi, ktorý sa volal Stewart. Napriek tomu predstieram, že Sam je výplod našej kockáčskej predstavivosti – inšpirovaný buď postavou z *Hobita*, alebo z televízneho seriálu *Hrozba z temnoty*, prípadne Cylona z *Hviezdnej lode Galactica*. Našťastie sme ho nesplo-dili počas našej potterovskej éry, inak by skončil s menom Severus.

„Napíš Sam. Vieme to už mesiac,“ prikážem mu.

„Máš pravdu. Hej. Sme si istí, že neexistujú nijaké príšerné prezývky, ktoré by niekto mohol prilepiť k tomu menu?“ Zach má trauma ešte zo šiestej triedy, keď ho začali prezývať Žoch, a vydržalo mu to do strednej školy.

„Magori vymyslia, ako sa ti posmievať, aj keby si mal totálne cool meno. Lebo nič iné nevedia. Navyše sa mi nezdá, že s menom Sam sa rýmuje nejaký pohlavný orgán.“

„Čo označenia výkalov? Alebo prdov?“

„To mi povedz ty. Na tieto témy si odborník.“

„To skôr ty vzhľadom na to, čo sa stalo pri jednom potlačení,“ zasmieja sa Zach.

„Božemôj. V živote nepôjdem na veľkú.“

„Nerob z toho vedu, keby som rodil ja, všetko by som im osr...“

„Keby si rodil ty, museli by ťa uspať pri prvej kontrakcii. Podľa toho, ako fňukáš.“

„Ja? Náhodou fňukám veľmi mužne.“

„Iste. Skúsme tam tú fotku vložiť predtým, než malý dosiahne dvanásť rokov a budeme mu organizovať bar micva. Takže Sam, druhé meno nemá, Schwartz-Jensen.“ Moja mama mi druhé meno nedala a ani ona nijaké nedostala, čiže pokračujeme v rodinnej tradícii. „Hm, čo ja viem,“ zaváham. „Vždy som chcela mať druhé meno. Čo ak sa Sam bude cítiť zanedbávaný, lebo sme mu nijaké nedali?“

„Preboha, pohádali sme sa už pri výbere prvého mena. Zatiaľ to nechajme tak. Veď ako vravíš, môže si ho zmeniť. Aj my mu ho môžeme zmeniť,“ rozhodne sa Zach.

„Fajn. Samuel Schwartz-Jensen, dvetisícdeväťstodvadsať gramov. Päťdesiattri centimetrov. Štatistika je nutná. Ľudia to žerú,“ povzbudím ho.

„Ešte niečo? Ako dlho si rodila? Na koľko centimetrov si bola otvorená? Koľko si toho vykakala?“

„Nebud' debil.“

„Neviem, čo si vy facebookoví blázni verejne vypisujete.“ Zach sa síce živí prácou s počítačmi, ale svoju digitálnu stopu chce obmedziť na minimum, preto nemá profil na facebooku. Okrem toho v podstate nenávidí všetko zo svojho detstva.

„Facebookoví blázni?“

„Vy, ktorí používate retro technológie ako hudbu budúcnosti.“

„Vieš si predstaviť, aká bude technológia, keď Sam dorastie do nášho veku? Ľudia budú bývať na Mesiaci a objednávať si jedlo od svojej steny.“

„A lev zo Samovej detskej izby nás zožerie,“ prihodí Zach narážku na poviedku Raya Bradburyho.

„Snívať je dovolené,“ uzavriem. „Už to zaves.“

2. deň

.....

„Stopätnásť lajkov. Fíha, to je dosť. Ešte aj baba, ktorá bola na strednej skinhedka, sa teší, že mám dieťa.“ Nehanbím sa priznať, že každých päť minút ako posadnutá kontrolujem facebook, či mi naskočili ďalšie červené bublinky upozornení. Možno aj každé tri minúty. V nemocnici čas plynie iným tempom. Alebo som možno len otupená z trinásťhodinového maratónu s dokumentárnym programom *Volanie divocha*, rea-

lity šou o mužovi, ktorý má nanič zuby, ale guráž za troch. Ľuďom pomáha loviť divé zvieratá, ktoré im vystrájajú doma a vo firme, a robí to holými rukami. Nikdy som to nepozerala, no je to neškodná zábava a Korytnačiak, ako ho nazývajú, je prekvapujúco inteligentný.

„Prečo sa teraz kamarátiš s bývalou skinhedkou, keď si sa s ňou vtedy nekamarátila? Ja by som teda nechcel, aby do mojich vecí strkali nos tie hovädá zo strednej.“ Zach hojdá Sama v náručí. „Ty nikdy nikomu nedovoľíš, aby strkal nos do tvojich vecí, však, Sammy? To veru nie,“ milo bláboce.

„Mne sa to páči. Akoby sme sa všetci v dospelosti znovuzrodili. Teda tí, ktorí prežili. Vieš, že z môjho ročníka na strednej sú až siedmi pod zemou? Ani som ich poriadne nepoznala.“

„Takže už nikdy sa nepozrieš na fotky ich deciek a jedál.“

„Keď hovoríme o jedle, ktovie, či Doogan niečo zjedol.“ Doogan bol kedysi tučný kocúr, ktorému veterinári večne predpisovali diétu, ale stal sa z neho štíhly senior a musíme dávať pozor, aby vôbec žral.

„Tvoja mama ho včera skontrolovala a povedala, že zhltol asi polovicu z misky. Lepšie ako nič.“ Doogan starne a radšej na to nechcem myslieť. Niekedy si uprostred noci predstavím, že umrie, a nemôžem prestať plakať. Keby som bola herečka, tento mentálny trik by mi pomáhal spustiť slzy na javisku. Niežeby som chcela byť herečka. Aj tak som nikdy nepočula, že by tridsaťšesťročná učiteľka anglického jazyka a literatúry prerazila v Hollywoode.

„Dúfam, že Sama si obľúbi. V opačnom prípade by ma hrýzlo svedomie. Prežili sme spolu sami sedemnášť rokov.“

„A čo ja? Vari som vzduch?“ urazí sa Zach.

„Preboha, nie, si sedemdesiatpäťročný uľňukaný dôchodca. Nie si vzduch, no Doogan bol ako moje prvé dieťa a teraz je moje staré dieťa. Zrazu prinesiem domov nové dieťa a nechcem ho rozčúliť. Pamätáš si na moju bývalú kolegyniu so šialenou mačkou, ktorá sa naučila otvárať mrazničku a zožrala im všetky zmrzlinové tyčinky?“

„Nie, ale pokračuj,“ vyzve ma Zach.

„Nuž, tú mačku museli dať preč, keď domov doniesli novorodenca, lebo stále vyskakovala k malej do kolísky a chcela jej oblizovať hlavu.“

„Možno aj ju považovala za zmrzlinovú tyčinku. My nijakú kolísku nemáme,“ zdôrazní Zach.

„Hej. No Doogan je napoly siamský kocúr. Čo ak bude ako tie protivné siamské mačiská v *Lady a Trampovi*? Čo ak si budem musieť vybrať medzi Samom a Dooganom?“ Pochytí ma panika.

„To by si si iste vybrala Sama.“

„Prečo iste? Sama som spoznala až teraz. Doogana poznám sedemnásť rokov a...“

„Annie, Doogan je kocúr. Aj ja ho mám rád, ale Sam je naše dieťa, spomínaš si?“ Oči sa mi zalejú slzami a Zach rýchlo zachraňuje situáciu. „Všetko dobre dopadne. Doogan je super pokojný kocúr. Sam bude určite super pokojné dieťa.“

„Určite?“ smrknem.

„Nijaký strach.“ Zach ma pobožká na temeno.

„Len aby,“ zamrmlam. Zdá sa mi to alebo sa z batôžka v Zachovom náručí ozval tichučký diabolský rehot?

Neskôr

Moja mama sa zastavila v nemocnici za svojím prvým vnúčatom. Občas mám pocit, akoby vo svojom živote tajne nakrúcala situáciou, lebo hovorí: „Nebudem plakať... Nebudem plakať... Budem plakať!“ Zach ten okamih zaznamenáva na kameru a ja si predstavujem, ako to púšťame na Samovom bar micva. Ak sa ho niekto z nás dožije. Stále mám problém presvedčiť ho, aby pil moje mlieko. V strese sa vrhám na bohatú ponuku nemocničnej stravy. Mám pocit, akoby som si objednávala u hotelovej služby, keby lacné motely ponúkali menu bez jedinej možnosti výberu hlavného jedla. Dva

razy som Zacha poslala do jedálne po puding. Beztvarým dezertom sa väčšinou vyhýbam, no puding v šálke s piškótami a so šľahačkou zo spreja mi teraz chutí ako gurmánske veľdielo. Navyše, ak mám zvládnuť dojčenie, musím trochu pribrať. To je môj nový pohľad: budem k nemu pristupovať ako k športu. Potrebujem kondičku. Musím trénovať. Musím poriadne natankovať. Jedného dňa sa zaradím medzi ženy na obálke časopisu, ktoré sa fotia pri dojčení šesťročného chlapca, ľudia ich uctieajú a zároveň to považujú za nekonečne zvrhlé.

Ešte keby som sa tak dokázala vykakať. Ísť na záchod je najstrašnejšie na svete. Viem, pomohlo by mi vyprázdniť sa, ale tam dole mám stehy, ktoré by mohli prasknúť a vytvoriť na zadku priepasť, akú svet nevidel. Moja jediná pomocníčka je podivná mäkká fľaštička – počas vykonávania potreby si ňou mierim na zadok a striekam z nej vodu. Na to ju vymysleli? Dostal niekto vo firme, ktorá vyrába nemocničné potreby, za úlohu vynájsť fľaštičku na ostrekovanie zadku? Ak áno, tak pred ním skladám klobúk, lebo to zvládol na jednotku. Netuším, prečo predpokladám, že to bol muž. Muži by mali urobiť pre ženy v oblasti materstva aspoň niečo užitočné a tento vynález užitočný rozhodne je. Ktovie, či má aj nejaký názov. Ritný zvlhčovač? Osviežovač zadku? Análsprej?

Zach začul, ako sa nahlas smejem v kúpeľni, a myslí si, že plačem.

„Stále sa nemôžeš vykakať, miláčik?“ zavolá.

To je asi najsexi vec, ktorú mi niekto tento týždeň povedal.

Pre: Annie

Od: Fern

Annie!

Jéj! Ty si porodila! Malý je zlatý. Vyzeráš super. Beyoncé sa na Teba nechytá. Ani princezná Kate. Kto iný slávny v po-

slednom čase rodil? Nikdy si to nezapamätám. Ani ma to neza-
ujíma. Mám dosť roboty so svojimi štyrmi krpami. Dovďalej grc-
ká. Hannah sa zasa pokakáva a z Jacoba to ide obidvoma koncami.
Ach, tie radosti materstva! Veď pochopíš, ako to myslím.

O dva mesiace sa vrátíme domov. Rada by som bola pri Tebe,
no musím trčať v slnečnej Kalifornii, kde má každý dojem, že pri
desiatich stupňoch človeku hrozia omrzliny. Bábovky! Chýba mi
Chicago. A Ty!

Napiš, čo potrebuješ. Sprav zoznam vecí z Amazonu alebo z Toys
R Us a niečo Ti pošlem.

Užívaj si malého Sama (nie je to skratka Samhainu, však?)

Maj sa!

Fern

Fern je moja najlepšia kamoška zo strednej školy, a hoci sa vydala za
bohatého scenáristu z Los Angeles a porodila štyri deti, stále rada tára
o satanovi, ako sme to robievali na strednej (bola to iba krátka fáza me-
dzi naším čarodejníckym obdobím a duchárskou érou). Zbožňujem ju
a ľutujem, že nebýva niekde tu. Nemám blízkych priateľov s deťmi, od-
kedy sme sa so Zachom pred niekoľkými rokmi presťahovali na pred-
mestie, lebo vyhlásil, že potrebuje viac priestoru a už ho nebaví cítiť
susedov.

Najbližšie býva mama, cesta k nej trvá asi pätnásť minút, ale v pod-
state všetci ostatní vrátane mojej sestry Nory a jej manžela Eddieho
sídli v meste. Ako sa mám na rozľahlom predmestí skamarátiť s iný-
mi mamičkami? Budem musieť chodiť do nejakého detského centra?
Budú sa organizovať aj večierky s prekvapením? Tie neznášam. Samé
hrnce s rôsolovitou hubovou polievkou. Bude to len ďalšia príležitosť,
pri ktorej sa medzi ostatnými rodičmi budem cítiť ako vyvrheľ. Lebo
väčšina z nich vie, čo si má s deťmi počať.

3. deň